

Babiladaj rondoĵoj

... okazos je la 19-a, vendrede ...

La 25-an de aprilo

ĉe **Charlotte Blanc Maillard**

Av. Nestlé 9, Vevey
021 922 34 74

La 9-an de majo

ĉe Marie-Ant. kaj Knud Sunier
Av. des Alpes 150, Montreux
021 961 38 56/ 079 210 97 75

La 23-an de majo

ĉe Gilbert Darbellay
Ch. de l'Orme 6, Morrens
021 732 23 22/ 079 315 14 13

Ne forgesu aliĝi ĉe

<http://doodle.com/teum7w3gz46vdyc6>

Proverbo

*Danĝera estas bovo antaŭe,
ĉevalo malantaŭe, kaj
malsaĝulo de ĉiuj flankoj...*

Kurioza kalkulo...

*Kalkulu 5 oble la mezuron de
viaj ŝuoj. Aldonu 50.*

*Multipliku la solvon per 20.
Aldonu ankoraŭ 1014.*

Subtrahu vian naskiĝjaron.

*Nun vi havas kvarciferan
nombron.*

*La du unuaj estas la mezuro de
viaj ŝuoj. La du lastaj estas via
aĝo !*

Kontrolu vi mem !

Ĉu vi povas klarigi ?

Laŭzana Esperanto - Societo

Poŝtfako - Case postale 246 * CH - 1000 LAUSANNE 22

+41 (0)76 411 14 55 * +41 (0)21 647 29 28

esperanto@citycable.ch * www.esperanto.ch/Lausanne

Poŝtĉekkonto - CCP 10-26785-8

Prez.: David Buhlmann * 021 624 36 38 - Vicprez.: Charlotte

Blanc Maillard * 079 393 32 63 - Sekr.: Francisko Randin *

076 411 14 55 - Kasisto.: Françoise Pétermann * 079 517 44 43

Redaktoro de la informilo : Knud Sunier * 021 961 38 56

Informilo

Majo 2014 - n° 5

Lunde, la 5-an de majo 2014,
je la 20-a, ĉe la unua etaĝo de la laŭzana bufedo CFF
Sarah kaj Sylvain rakontos
sian vojaĝon ĉirkaŭ la mondo

Sabate la 28-an de junio

Jara ekskurso en Vicques (JU)

(informoj aperos en la venonta informilo)

Somera paŭzo

Lunde la 1-an de septembro

Prelego de André Cherpillod

Lunde la 6-an de oktobro

Decidota

Lunde la 3-an de novembro

Decidota

Laŭzana Esperanto - Societo

LEONA SUKCESO

El "Vere aŭ Fantazie" de Claude Piron

daŭrigo kaj fino

Reveninte hejmen, li rakontis la aferon al la leono. Ambaŭ longe pripensis. Solvon ili efektive trovis.

Post kelkaj tagoj, la filino de la vilaĝestro promenis kune kun aliaj knabinoj el la vilaĝo. La leono paŝis malantaŭ ŝi, kaŝante sin malantaŭ la arboj aŭ aliaj kreskaĵoj, por ke ŝi ne vidu lin. Ĝi tion faris bone. Ŝi tute ne supozis, ke iu interesiĝas pri ŝi.

Kiam ili alvenis ĉe la rivero, tie, kie la virinoj, kun multaj gajaj interparoloj kaj ridoj, purigas la vestojn, ĝi decidis agi. Ek! ĝi saltis sur ŝin. La aliaj virinoj, kun krioj de teruro, diskuris for. La leono zorgis kaŭzi al la belulino neniun doloron, sed ĝi tenis ŝin tre forte, tiel forte, ke ŝi ne povis liberigi sin. Ŝi ege timis, ne komprenante, kio okazas. Tamen, mire, ŝi rimarkis, ke tiu leona teno tute ne dolorigas ŝin.

La virinoj iris raporti al la vilaĝestro, kio ĵus okazis. Li sendis la plej fortajn virojn al la rivera lavejo, sed neniun sukcesis superforti la leonon. Tiu eligis tiel terurajn sonojn, kaj montris sin ĉiurilate tiel timiga, ke ĝi senkuraĝigis eĉ la plej sentimajn el la vilaĝa viraro.

Ĉiuj viroj formis rondon por diskuti pri la afero, ne tro proksime al la leono, sed tamen en loko, kie tiu estis bone videbla.

Kaj jen alvenis nia amiko, aŭ pli ĝuste la amiko de la leono. Li salutis la vilaĝestron kaj diris:

"Se vi volas, mi povas liberigi vian filinon."

"Ĉu vere?" la ĉefo diris. Li ne sciis, kian sintenon alpreni. Unuflanke, li malestimis tiun strangulon, kiu vivis sola ekster la vilaĝo. Sed aliflanke, tiu knabo, vivanta tiel proksime al naturo, eble pravis, kiam li parolis pri sia kapablo deleonigi lian filinon.

"Se vi tion povas fari, faru. Mi profunde dankos vin."

"Mi faros tion nur je unu kondiĉo," la junulo respondis. "Ke vi akceptu min kiel edzon de via filino."

"Kion? Vi volas edziĝi al mia filino, ĉu? Vi, ĉu vere?"

Tio estis tro. La vilaĝestro koleregis. Kiel tiu juna knabo, kiu venas de oni-ne-scias-kie, sen patro, sen patrino, vivanta kiel besto, senscia pri homaj kutimoj kaj pri la devo montri per sia sinteno malsuperecon al la ĉefo, kiel tia ulo kuraĝas peti fordonon al li de vilaĝestra filino, tio estis nekomprenebla, neimagebla, tio estis bato al la tuta socia vivo vilaĝa.

"Kion vi respondas? Ĉu jes? Ĉu ne?" la junulo diris.

"Unue iru lerni, ke oni ne parolas tiamaniere al vilaĝa ĉefo," vizaĝfrapis la respondo.

Multaj koleraj vortoj interbatiĝis en la kapo de la junulo, sed li silentigis ilin. Ne estus bone respondi en maniero, kiu igos la patron malamika al li.

"Se vi preferas, ke ŝin liberigu viaj militistoj, mi konsentas. Mi tute ne volis devigi vin uzi miajn servojn," li diris per afabla voĉo, sentima kaj senkolera. "Estis nur propono."

Kaj li foriris.

La vilaĝanoj provis fari ion, sed ili timis, ke se ili tro malkontentigas la leonon, ĉi-lastata mortigos la knabinon. Tia rezulto estus pli malbona ol ŝia nuna mallibereco.

La vilaĝestro longe enpensiĝis. Sed kiel ajn li turnis la problemon en sia kapo, ne troviĝis alia solvo ol voki la junulon. Almenaŭ tiu provu. Eble, se oni devigos lin fari ion, li montriĝos ne pli kuraĝa, ne pli kapabla ol la vilaĝanoj. Li sendis iun voki lin.

Kiam la junulo revenis, ĉiuj vilaĝanoj sekvis lin, ne tute proksimen, sed sufiĉe por vidi, kio okazos. Li paŝis rekte al la leono, venis tute proksimen al ĝi, rigardis ĝin en la okulojn. Kiam li metis la manon sur ĝian kapon, el la ĉeestantaro aŭdiĝis sono de estima ekmiro.

"Amiko leono," li diris per voĉo samtempe forta kaj tute trankvila, "bonvolu ellasi ŝin. La vilaĝestro diris, ke ŝi estos mia edzino."

La leono tiam, laŭ la antaŭa aranĝo kun sia amiko, ellasis ŝin. Kiam ŝi ekkuris en liajn brakojn, la tuta vilaĝo miris pliafoje. Ili pensis, ke ŝi unue iros al sia patro. Sed la senpeziĝo de la koroj estis tiel granda, ke ĉiuj forgesis pri la streĉiĝo inter la estro kaj la ekstervilaĝa junulo.

Longe oni dancis tiunokte. Ĝis kapo-perdo.